

ЮРИЙ ГЛАЗКОВ
ВЕДНЪЖ, В „МОРЕТО НА
СПОКОЙСТВИЕТО“...

Превод от руски: Николай Василев, 1986

chitanka.info

Нещата вървяха зле: горивото привършваше, храната и водата — също, но кислород имаше достатъчно. Брукс прегледа отчета, направен от компютъра, и реши да не рискува. Прилуни се майсторски в „Морето на Спокойствието“.

След кратък отдых пилотът изпълзя от стоманения търбух и огледа кораба. Гледката беше плачевна: вдлъбнатини от удари на метеорити, напукана и излющена боя — с една дума, пълна развалина. Брукс, въоръжен с инструмент, се примъкна към аварийния резервоар, мърморейки под носа си по стария навик на скитник-самотник:

— Трябва да погледна утаителните резервоари, може би там нещо е останало. Поне да изляза в околосемна орбита, там ще го приберат орбиталните вежтошари.

Той се завря под корема на своята „костенурка“ и когато започна да подбира гайки и болтове, усети, че някой или нещо го дърпа за крака. Космонавтът мислено изруга и замря.

— Що за идиотщина — на Луната няма нито една жива душа, освен мене...

Брукс се изправи и се огледа.

Наблизо стоеше странно същество, насочило към него антените си. Тази безцеремонност разсърди Брукс.

— Доляял си тука, дърпаш ме за краката, насочил си към мене някакви дяволии, ама че нахален тип.

— Нецо счупило ли се е — попита пришелецът.

— Да, счупи се. А ти какво — можеш ли да ми помогнеш? Тогава вземай ключовете и помагай да свалим резервоара — сърдито промърмори Брукс.

— Не мога, нямам ръце — чу се в отговор.

И наистина едва сега Брукс забеляза, че чуждоземецът прилича на шушулка с глава като шишарка.

— А как работиш? — учуди се земянинът.

— Със силата на мисълта — отвърна чуждоземецът.

— А... — измънка неопределено Брукс — това означава, че ако отвиваш гайки с мисли, може и главата ти да се отбие. Щом не можеш да ми помогнеш, поне не ми пречи, защо ме дърпна за крака — кресна още по-раздразнено Брукс. — Какво искаш?

Невъзмутимият пришелец дори не помръдна.

— Продай ми енергия, ще платя с долари, лири, гулдени..., продай ми, това за тебе е дреболия — молеше монотонно чуждоземецът.

— Какви ги говориш, нямам нито капка гориво — озъби се пилотът, — аз самият съм на мизерна дажба, нямам никаква енергия, нямам нищо за продаване, не се намираш на пазар.

— Има ли храна? Тя също е енергия — досаждаше съществото.

— Що за смахнат тип — озлоби се Брукс, — нямам храна, самият аз гладувам и вода няма, нищо няма, разбра ли? Лети по пътя си на своето яйце, зелена шушулка такава.

— Може би ще ми продадеш дървенията, дървото гори и отделя топлина — това също е енергия — досаждаше пришелецът.

— Слушай, чучело градинско — закрепя Брукс извън себе си, — това все пак е малък космичен кораб от серията „Е“, а не лодка за морски разходки. Измитай се, върви по дяволите, за каква дървения ми говориш, ти поне малко разсъждаваш ли?

— Не — простовато отговори „шушулката“, — не разсъждавам, необходима ми е енергия, пари имам, ще заплатя. А може ли да се купи нещо при тези ваши приятели — дяволите?

Брукс се задъха от злоба, а системата за регулиране на скафандъра автоматично увеличи подаването на кислород. Космонавтът пое прилична порция кислород и изкрепя така, че автоматът изключи динамиката, тъй като шумовата граница беше надхвърлена.

— Не, не може, защото те живеят много далече и помолиха на никого да не давам адресите им, особено на такъв като теб със зелен цвят и приличащ на пиявица.

— Жалко — каза миролюбиво чуждоземецът. — А те откъде ме познават? Но тогава, може би все пак нещо ще ми продадете... имам достатъчно пари!

Брукс, тръгвайки заплашително към пришелеца, заговори:

— Върви със своите пари знаеш ли къде — дяволски нехранимайко, не разбираш ли, че тези капки гориво са последната ми надежда!

Няколко дюйма не достигаха на Брукс до странното същество, което запълзя нагоре по ракетата, запазвайки дистанцията.

Брукс, задъхан, се устреми нагоре, бълвайки поредната словесна тирада. Той можеше да стане шампион за този скок, но чевръстият чуждоземец се извърна, скочи леко от ракетата и бодро изговори:

— Благодаря сър, вие заслужихте честно своите двеста долара, те се намират в левия Ви джоб. Още един път Ви благодаря, моят кораб е зареден с енергия и аз вече мога да стартирам.

Той ловко прибра антените си и тръгна към своята ракета. Брукс висеше зашеметен на своята „костенурка“ в района на третия резервоар и нищо не разбираше. Независимо от това жизненият опит го накара да хвърли поглед върху левия джоб на скафандъра — от него стръчаха банкноти зелени долари.

— Това пък за какво е? — понесе се над равнодушната Луна.

— За продадената психическа енергия. Вие я имате в излишък, тя просто прелива у Вас, само съжалявам, че прибрах концентратора, а той можеше още да се зареди. Довиждане, сър!

Пришелецът скочи в кораба си и се издигна над пустинната Луна.

Брукс се държеше за стълбата с едната ръка, а с другата замислено се чешеше отзад по херметичния шлем.

— Аз изкарах двеста долара, а какво щеше да бъде, ако бяха тук жената, тъщата... Щяха да стигнат за цял живот — тюхкаше се пилотът, борейки се с гайката.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 26/1986 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.